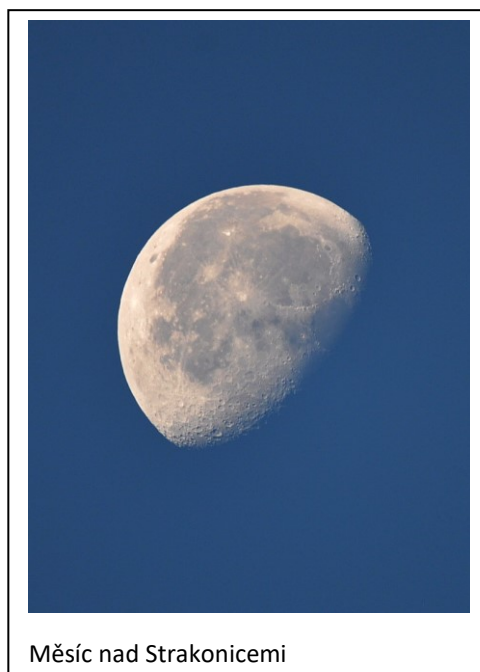

Strakonické hvězdné nebe – volné pokračování

Strakonické hvězdné nebe. Mám je rád. Zejména po ránu, kdy ve městě panuje klid. Stromoví parku je patrné jako obrysy proti černi oblohy a blikajícím hvězdám, případně osamělým světlům dopravního letadla či vše obhlížející družice. Zvuk tmy tvoří šustění myší a prodírání se ježků skrze spadané listí a osamělí opilci kříží cestu ospalým pejskařům. Nikdo nikomu viditelně neškodí.

Občas se stane, že se na obloze příznivě objeví náš souputník Měsíc a září tak, že překoná i světlo pouličních luceren. S prvnímí mrazíky a prozatímní absencí čmoudících domácích topenišť dochází k mávnutí kouzelného, mrazivého proutku a nebe se stává průhledným. Zlatá hodinka určená pro fotografy se stává hodinkou křišťálovou, a už jde jen o to překonat ospalost lidského pelechu, vylézt a s tuhajícími prsty a mžouráním na F, S a ISO něco na věrném foťáku nastavit, aby výsledek nebyl barevně černo-šedou bzíkaninou.

Měsíc nad Strakonícemi

A potom se už jen těšit z nebeské oblohy, nebe bez hranic a politiky. Inu, strakonické NEBE. Kdo se u článku zastavíš, posuď sám.

Ve Strakonících 30. září 2018.